

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 1/2014
12.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Горана Чолаковића и др, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Чолаковића, адв. Б.А., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 85/2013 Кв.По1 741/2013 од 14.10.2013. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2По1 458/2013 од 13.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 12.02.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Чолаковића, адв. Б.А., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 85/2013 Кв.По1 741/2013 од 14.10.2013. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2По1 458/2013 од 13.11.2013. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 85/2013 Кв.По1 741/2013 од 14.10.2013. године потврђена је оптужница Тужилаштва за организовани криминал у Београду Кто 7/13 од 05.09.2013. године.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2По1 458/2013 од 13.11.2013. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Радосава Вујачића и његовог браниоца адвоката С.С., браниоца окривљене Вере Исаковић, адвоката Н.М., бранилаца окривљеног Радивоја Божовића, адвоката Д.И. и адвоката Д.П., браниоца окривљене Данојле Матијашевић, адвоката Д.Г., браниоца окривљеног Драге Папина, адвоката Д.М., браниоца окривљеног Саше Остојића, адвоката Б.К., заједничких бранилаца окривљеног Радослава Стојановића, адвоката М.З. и Н.З., браниоца окривљеног Горана Чолаковића,

адвоката Б.А. и Н.М., браниоца окривљеног Бранка Јелића, адвоката М.Г., браниоца окривљеног Драгана Шуке, адвоката А.Л., браниоца окривљеног Срете Милетића, адвоката М.К. и браниоца окривљеног Бојана Јоксимовића, адвоката Р.М., изјављене против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 85/2013 КвПо1 741/2013. од 14.10.2013. године.

Против наведених правноснажних решења бранилац окривљеног Горана Чолаковића, адвокат Б.А., поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, и повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и у односу на окривљеног Горана Чолаковића побијана решења укине и предмет врати на поновно одлучивање или пак у односу на окривљеног Горана Чолаковића обустави поступак.

Захтев за заштиту законитости је, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано бранилац окривљеног Горана Чолаковића у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане одлуке донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, која се, по наводима захтева, огледа у томе да је првостепени суд, приликом испитивања оптужнице само делимично одлучио о одговору на оптужницу, а да је другостепени суд, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, превидео наводе жалбе, не дајући образложење у погледу свих елемената кривичног дела стављеног на терет окривљеном Горану Чолаковићу.

Одредба члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, међутим, односи се на битну повреду одредаба кривичног поступка која постоји ако пресудом није решен предмет оптужбе. Повреда те одредбе подразумева фазу кривичног поступка када је донета пресуда, па је могуће разматрање питања њеног идентитета са оптужбом.

У конкретном случају, захтевом се побија решење које је донето на основу члана 337. ЗКП - у поступку испитивања оптужнице, односно решење које је донето поводом жалбе изјављене на решење о потврђивању оптужнице, па нема повреде из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, јер се у овој фази поступка не решава питање идентитета оптужбе и пресуде, због чега су наводи захтева за заштиту законитости неосновани.

Бранилац окривљеног Горана Чолаковића у захтеву наводи да је доношењем побијаних решења суд учинио повреду закона на штету окривљеног и то одредбе члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, у погледу одлучивања да ли је дело за које се оптужени гони кривично дело.

Основ за ову тврдњу бранилац окривљеног налази у опису радње кривичног дела која у оптужници везује поступање окривљеног Горана Чолаковића за постојање Уредбе о условима и начину коришћења средстава за регресирање минералних ђубрива за 2010. годину („Службени гласник РС“ бр. 53/2010 од 29.07.2010. године), која се односила на куповину минералних ђубрива само за 2010. годину, док по наводима захтева, та Уредба у време када је окривљени Горан Чолаковић, закључујући уговор - ушао у пословни однос описан у оптужници – 21.01.2011. године, више није била на снази, због чега, по ставу браниоца окривљеног, његово пословање није било противзаконито.

Супротно наводима браниоца окривљеног, као време извршења кривичног дела у оптужници је описан период од 17.12.2009. године до краја 2011. године што обухвата временски распон пре и после доношења Уредбе, а опис радњи за које постоји оправдана сумња да их је предузимао окривљени Чолаковић није ограничен само на тренутак закључења уговора, већ се односи и на друге радње извршене пре и после доношења Уредбе и последице поступања супротно њеним одредбама.

Стога су неосновани наводи захтева у којима се указује да се деловање окривљеног не може повезати са Уредбом, јер она није ни важила у време закључења уговора па радња која му је стављена на терет оптужницом није кривично дело.

Чињенични опис у оптужници садржи, а како то произилази из разлога правноснажних решења, опис радњи и последица из којих се могу одредити законска обележја кривичног дела које је окривљеном Горану Чолаковићу стављено на терет, као и довољно доказа за оправдану сумњу да је окривљени учинио кривично дело које је предмет оптужбе, па у том смислу Врховни касациони суд на основу члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује.

По налажењу Врховног касационог суда решењем којим је оптужница потврђена, не утврђује се кривица окривљеног, па самим тим не смеју се прејудиицирати питања о којима ће коначни суд бити донет тек након одржаног главног претреса. У том смислу суд само утврђује постојање доказа који поткрепљују оправдану сумњу да је окривљени извршио кривично дело које је предмет оптужбе, односно не изводи закључак о несумњивом постојању или непостојању чињеница, већ само закључује да има довољно доказа који доводе до степена сумње довољног интензитета да би одређена кривична ствар била изнета пред суд, а оцена сваког доказа, како појединачно тако и у вези са осталим доказима биће извршена, након што сви докази буду изведени на главном претресу.

Имајући у виду да су првостепени суд - приликом доношења решења о потврђивању оптужнице, а другостепени суд - приликом одлучивања о жалби, поступили на напред наведени начин, и тиме утврдили да постоји

оправдана сумња да је окривљени Горан Чолаковић учинио кривично дело које је предмет оптужбе, то су неосновани наводи захтева да је побијаним решењима повређен закон из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима нису учињене повреде закона, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Чолаковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. Законика о кривичном поступку захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.